ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)
της 5ης Οκτωβρίου 1999 *

Στην υπόθεση C-327/97 P,

Χρήστος Αποστολίδης κ.λπ., μόνιμοι και έκτακτοι υπάλληλοι της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, τοποθετημένοι στο Ευρωπαϊκό Ινστιτούτο Υπερουρανίων Στοιχείων στην Καρλσρούη (Γερμανία), εκπροσωπούμενοι από τους J.-N. Louis, T. Demaseure και A. Tornel, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την εταιρία Myson Sàrl, 30, rue de Cessange,

αναιρεσείοντες,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως που ασκήθηκε κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 10 Ιουλίου 1997 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τρίτο τμήμα) στην υπόθεση T-81/96, Αποστολίδης κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ. Υπ. 1997, σ. I-A-207 και II-607), και με την οποία ζητείται η αναίρεση της αποφάσεως αυτής,

όπου οι έτεροι διάδικοι είναι:

η **Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,** εκπροσωπούμενη από τους G. Valsesia και J. Currall, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Λουξεμβούργο τον C. Gómez de la Cruz, μέλος της ίδιας υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής-εναγομένη στην πρωτοβάθμια διαδικασία,

υποστηριζόμενη από

το **Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως,** εκπροσωπούμενο από τους M. Bishop και D. Canga Fano, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον A. Morbilli, γενικό διευθυντή της διευθύνσεως νομικών υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer,

παρεμβαίνον στην αναιρετική διαδικασία,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους P. J. G. Kapteyn, πρόεδρο τμήματος, G. Hirsch, J. L. Murray (εισηγητή), H. Ragnemalm και R. Schintgen, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: J. Mischo
γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων κατά τη συνεδρίαση της 20ής Μαΐου 1999, κατά την οποία οι Αποστολίδης κ.λπ. εκπροσωπήθηκαν από τον J.-N. Louis και την

V. Peere, δικηγόρο Βρυξελλών, η Επιτροπή από τους G. Valsesia και J. Curral και το Συμβούλιο από τους M. Bishop και D. Canga Fano,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 24ης Ιουνίου 1999,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 19 Σεπτεμβρίου 1997, ο Χ. Αποστολίδης και άλλοι 64 μόνιμοι και έκτακτοι υπάλληλοι της Επιτροπής άσκησαν, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 10ης Ιουλίου 1997, Τ-81/96, Αποστολίδης κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ. Υπ. 1997, σ. I-A-207 και II-607, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή-αγωγή τους με την οποία είχαν ζητήσει, αφενός, την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής με την οποία απορρίφθηκε η αίτησή τους σχετικά με την κατάρτιση των εκκαθαριστικών σημειωμάτων των αποδοχών τους για τον Ιανουάριο του 1992, προκειμένου να εκτελεστεί η απόφαση του Πρωτοδικείου της 27ης Οκτωβρίου 1994, Τ-64/92, Chavane de Dalmassy κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 1994, σ. I-A-227 και II-723), και, αφετέρου, χρηματική ικανοποίηση λόγω της ηθικής βλάβης που ισχυρίζονταν ότι είχαν υποστεί.

2 Το νομικό πλαίσιο και τα πραγματικά περιστατικά από τα οποία ανέκυψε η αίτηση αναιρέσεως εκτίθενται στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ως εξής:

« 1 Οι προσφεύγοντες-ενάγοντες (στο εξής: προσφεύγοντες) είναι 65 μόνιμοι και μη μόνιμοι υπάλληλοι της Επιτροπής τοποθετημένοι στο Ευρωπαϊκό Ινστιτούτο Υπερουρανίων Στοιχείων της Καρλσρούης στη Γερμανία.

2 Όλοι αυτοί είναι επίσης προσφεύγοντες στην υπόθεση που κατέληξε στην απόφαση του Πρωτοδικείου της 27ης Οκτωβρίου 1994, Τ-64/92, Chavane de Dalmassy κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 1994, σ. II-723, στο εξής: απόφαση Chavane de Dalmassy), ο τρόπος εκτελέσεως της οποίας αποτελεί το αντικείμενο της παρούσας προσφυγής.

3 Σύμφωνα με το άρθρο 64 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΚΥΚ) και με το άρθρο 20 του Καθεστώτος που εφαρμόζεται στο Λοιπό Προσωπικό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, οι αποδοχές των μονίμων και μη μονίμων υπαλλήλων προσαρμόζονται βάσει διορθωτικού συντελεστή, ο οποίος καθορίζεται ανάλογα με τις συνθήκες ζωής στον τόπο υπηρεσίας τους, ώστε, ανεξαρτήτως του τόπου αυτού, να έχουν ανάλογη αγοραστική δύναμη.

4 Ο διορθωτικός συντελεστής που εφαρμόζεται στις αποδοχές των προσφευγόντων, που υπηρετούν στην Καρλσρούη, ήταν, μέχρι την έκδοση του κανονισμού 3161/94 (ΕΚΑΧ, ΕΚ, Ευρατόμ) του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1994, που αναπροσαρμόζει, από την 1η Ιουλίου 1994, τις αποδοχές και τις συντάξεις των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, καθώς και τους διορθωτικούς συντελεστές που εφαρμόζονται σε αυτές τις αποδοχές και συντάξεις (ΕΕ 1994, L 335, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 3161/94), αυτός που εφαρμοζόταν στους υπαλλήλους που υπηρετούσαν στη Βόννη, πρωτεύουσα της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας μέχρι τον Οκτώβριο του 1990.

5 Μετά την επανένωση της Γερμανίας, η πόλη του Βερολίνου κατέστη τον Οκτώβριο του 1990 πρωτεύουσα του κράτους αυτού. Το γεγονός αυτό ώθησε την Επιτροπή να υποβάλει στο Συμβούλιο την πρόταση κανονισμού [SEC(91) 1612 τελικό] της 4ης Σεπτεμβρίου 1991, προτείνοντας, με αναδρομική ισχύ από την 1η Οκτωβρίου 1990, αφενός, την εφαρμογή διορθωτικού συντελεστή για τη Γερμανία υπολογισμένου βάσει του κόστους ζωής στο Βερολίνο και, αφετέρου, τον καθορισμό ειδικών διορθωτικών συντελεστών για τη Βόννη και την Καρλσρούη.

6 Στις 19 Δεκεμβρίου 1991 το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ) 3834/91, για την προσαρμογή από την 1η Ιουλίου 1991 των αποδοχών

και των συντάξεων των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων καθώς και των διορθωτικών συντελεστών που εφαρμόζονται στις εν λόγω αποδοχές και στις συντάξεις (ΕΕ L 361, σ. 13, διορθωτικό στην ΕΕ 1992, L 10, σ. 56, στο εξής: κανονισμός 3834/91). Ο κανονισμός αυτός καθορίζει, μεταξύ άλλων, έναν διορθωτικό συντελεστή για τη Γερμανία υπολογισμένο βάσει του κόστους ζωής στην παλαιά πρωτεύουσα, τη Βόννη, καθώς και ειδικό συντελεστή για το Βερολίνο.

7 Τον Ιανουάριο του 1992 κάθε προσφεύγων έλαβε συμπληρωματικό εκκαθαριστικό σημείωμα αποδοχών, που εφάρμοζε τον διορθωτικό συντελεστή "Βόννη" (95,1) του άρθρου 6, παράγραφος 2, του κανονισμού 3834/91.

8 Κατόπιν προσφυγής που άσκησαν οι προσφεύγοντες κατά των εκκαθαριστικών αυτών σημειωμάτων, το Πρωτοδικείο ακύρωσε, με την απόφαση Chavane de Dalmassy, τα εκκαθαριστικά σημειώματα των προσφευγόντων που αφορούσαν τον μήνα Ιανουάριο 1992, καθόσον εφάρμοζαν διορθωτικό συντελεστή υπολογισμένο σε σχέση με το κόστος ζωής στη Βόννη.

9 Στη σκέψη 56 της ιδίας αυτής αποφάσεως, το Πρωτοδικείο τονίζει ότι το Συμβούλιο δεν μπορούσε νομίμως να καθορίσει προσωρινό συντελεστή για τη Γερμανία βάσει του κόστους ζωής σε άλλη πόλη εκτός της πρωτεύουσας. Το Πρωτοδικείο προσθέτει ότι, υπό τις συνθήκες αυτές, το Συμβούλιο έπρεπε να καθορίσει, αφενός, διορθωτικό συντελεστή — ενδεχομένως προσωρινό — για τη Γερμανία βάσει του κόστους ζωής στο Βερολίνο και, αφετέρου, ειδικούς διορθωτικούς συντελεστές — ενδεχομένως επίσης προσωρινούς — για τους διάφορους τόπους υπηρεσίας των υπαλλήλων στη χώρα αυτή στους οποίους διαπιστώνεται αισθητή αλλοίωση της αγοραστικής δυνάμεως σε σχέση με το κόστος ζωής στην πρωτεύουσα, το Βερολίνο.

10 Δεδομένου ότι η απόφαση αυτή δεν αποτέλεσε αντικείμενο αιτήσεως αναιρέσεως ενώπιον του Δικαστηρίου, έχει αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου.

11 Κατόπιν της δημοσιεύσεως της αποφάσεως αυτής, η Επιτροπή κατάρτισε με ημερομηνία 9 Δεκεμβρίου 1994 μια πρώτη τροποποιημένη πρόταση κανονισμού του Συμβουλίου [SEC(94) 2024 τελικό] για την "ετήσια προσαρμογή" των αποδοχών και των συντάξεων των υπαλλήλων. Στη συνέχεια, εξέδωσε δεύτερη πρόταση κανονισμού [έγγραφο SEC(94) 2085 τελικό], τροποποιούσα την προαναφερθείσα πρόταση [SEC(91) 1612 τελικό] και σκοπούσα να καθορίσει, αναδρομικώς από την 1η Οκτωβρίου 1990, γενικό διορθωτικό συντελεστή για τη Γερμανία, καθώς και ειδικούς διορθωτικούς συντελεστές για τη Βόννη και την Καρλσρούη.

12 Κατόπιν αυτού, το Συμβούλιο εξέδωσε, βάσει της πρώτης τροποποιηθείσας προτάσεως, τον κανονισμό 3161/94, ο οποίος προβλέπει, μεταξύ άλλων, την προσαρμογή των διορθωτικών συντελεστών από την 1η Ιουλίου 1994. Το άρθρο 6 του κανονισμού αυτού καθορίζει γενικό διορθωτικό συντελεστή για τη Γερμανία με βάση το Βερολίνο και ειδικό διορθωτικό συντελεστή για τις αποδοχές των μονίμων και μη μονίμων υπαλλήλων που είναι τοποθετημένοι στην Καρλσρούη.

13 Κατ' εφαρμογήν της διατάξεως αυτής, η Επιτροπή συνέταξε ανακεφαλαιωτικά εκκαθαριστικά σημειώματα για το τοποθετημένο στην Καρλσρούη προσωπικό όσον αφορά το χρονικό διάστημα μεταξύ 1ης Ιουλίου και 31 Δεκεμβρίου 1994.

14 Το Συμβούλιο δεν έδωσε καμία συνέχεια στη δεύτερη τροποποιημένη πρόταση της Επιτροπής σχετικά με τον αναδρομικό καθορισμό των διορθωτικών συντελεστών από τον Οκτώβριο του 1990.

15 Στις 5 Μαΐου 1995 οι προσφεύγοντες υπέβαλαν αίτηση δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, με την οποία ζήτησαν, πρώτον, να καταρτιστούν τα εκκαθαριστικά σημειώματα των αποδοχών τους από τον μήνα Ιανουάριο 1992 βάσει του κατά νόμον εφαρμοστέου διορθωτικού συντελεστή, δεύτερον, να διαπιστωθεί ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε σφάλμα παραλείποντας να λάβει εντός εύλογης προθεσμίας τα μέτρα που επιβάλλονται βάσει της αποφάσεως Chavane de Dalmassy κατ' εφαρμογήν του άρθρου 176 της Συνθήκης ΕΚ και, τρίτον, να

καταβληθεί σε κάθε αιτούντα το ποσό των 50 000 βελγικών φράγκων (BFR) προς ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που είχε υποστεί.

16 Η αίτηση αυτή αποτέλεσε αντικείμενο σιωπηρής απορριπτικής αποφάσεως την 5η Σεπτεμβρίου 1995, ήτοι τέσσερις μήνες μετά την υποβολή της.

17 Στις 18 Οκτωβρίου 1995 οι προσφεύγοντες υπέβαλαν κατά της απορριπτικής αυτής αποφάσεως διοικητική ένσταση βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ.

18 Δεδομένου ότι δεν υπήρξε απάντηση εντός της προθεσμίας των τεσσάρων μηνών που προβλέπεται στο άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, η διοικητική ένσταση θεωρήθηκε σιωπηρώς απορριφθείσα στις 18 Φεβρουαρίου 1996. Η Επιτροπή εξέδωσε εν συνεχεία, στις 26 Φεβρουαρίου 1996, ρητή απορριπτική απόφαση, η οποία κοινοποιήθηκε σε κάθε προσφεύγοντα μετά τις 11 Μαρτίου 1996 με ομοιόμορφο έγγραφο και έναντι αποδείξεως παραλαβής.»

3 Υπό τις συνθήκες αυτές, οι αναιρεσείοντες άσκησαν ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγή ακυρώσεως, με την οποία προέβαλαν δύο λόγους.

4 Ο πρώτος λόγος αφορούσε παράβαση του άρθρου 176 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 233 ΕΚ), καθόσον η Επιτροπή παρερμήνευσε το περιεχόμενο της διατάξεως αυτής, που την υποχρέωνε όχι μόνο να λάβει τα άμεσα μέτρα εκτελέσεως που απαιτούσε η απόφαση Chavane de Dalmassy, αλλά και να ανορθώσει την πρόσθετη βλάβη που προέκυψε από την ακυρωθείσα πράξη. Συναφώς, οι αναιρεσείοντες υπολόγισαν ex aequo et bono στο ποσό των 50 000 BFR την ηθική βλάβη που είχε υποστεί έκαστος λόγω των διαδοχικών πταισμάτων της Επιτροπής, καθώς και λόγω

της καταστάσεως αβεβαιότητας, όσον αφορά τον καθορισμό των δικαιωμάτων τους, στην οποία είχαν περιέλθει από της δημοσιεύσεως της εν λόγω αποφάσεως.

5 Ο δεύτερος λόγος στηριζόταν στην παράβαση των άρθρων 24, 64 και 65 του ΚΥΚ. Με το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού οι αναιρεσείοντες υποστήριξαν ότι η Επιτροπή όφειλε να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της αποφάσεως Chavane de Dalmassy σύμφωνα, αφενός, με το καθήκον αρωγής που προβλέπεται στο άρθρο 24 του ΚΥΚ και, αφετέρου, με την υποχρέωσή της να υποβάλλει στο Συμβούλιο προτάσεις σε περίπτωση σημαντικής διακυμάνσεως του κόστους ζωής ή σε περίπτωση σημαντικής αλλοιώσεως της αγοραστικής δυνάμεως σε συγκεκριμένο τόπο υπηρεσίας, όπως προβλέπεται στα άρθρα 64 και 65 του ΚΥΚ, καθώς και στο άρθρο 9 του παραρτήματός του XI. Με το δεύτερο σκέλος, οι αναιρεσείοντες ισχυρίστηκαν ότι οι προτάσεις που διατύπωσε η Επιτροπή κατόπιν της αποφάσεως Chavane de Dalmassy, που προέβλεπαν τον καθορισμό διορθωτικού συντελεστή για την Καρλσρούη με αναδρομική ισχύ, συνιστούσαν νέο υπηρεσιακό πταίσμα, στον βαθμό που είχαν ως συνέπεια την αναδρομική μείωση των αποδοχών τις οποίες δικαιούνταν με βάση τον διορθωτικό συντελεστή που είχε υπολογιστεί με αναφορά το Βερολίνο ως πρωτεύουσα. Με το τρίτο σκέλος του δευτέρου λόγου, οι αναιρεσείοντες υποστήριξαν ότι η Επιτροπή είχε επίσης διαπράξει πταίσμα και είχε παραβεί το καθήκον αρωγής, που προβλέπεται στο άρθρο 24 του ΚΥΚ, διότι δεν είχε υποβάλει στην κρίση του κοινοτικού δικαστή, πρώτον, τον κανονισμό 3161/94, στον βαθμό που, κατά παράβαση του άρθρου 176 της Συνθήκης, δεν είχε προβλέψει καμία διάταξη με αναδρομική ισχύ από τον Ιανουάριο του 1992, και, δεύτερον, τον κανονισμό 3834/91, οπότε θα είχαν αποφύγει την άσκηση της προσφυγής επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Chavane de Dalmassy.

Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

6 Με απόφαση της 10ης Ιουλίου 1997, το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή στο σύνολό της και καταδίκασε τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα.

7 Το Πρωτοδικείο, αφού απέρριψε με τις σκέψεις 37 έως 48 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως την ένσταση απαραδέκτου την οποία προέβαλε η Επιτροπή και η οποία αφορούσε, αφενός, τον πλημμελή χαρακτήρα της προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασίας και, αφετέρου, την έλλειψη εννόμου συμφέροντος των αναιρεσειόντων, απέρριψε, με τις σκέψεις 60 έως 81, τον πρώτο λόγο που προέβαλαν οι αναιρε-

σείοντες και ο οποίος αφορούσε την παράβαση του άρθρου 176 της Συνθήκης. Το Πρωτοδικείο τόνισε ότι η έκδοση και μόνον του κανονισμού 3161/94 δεν συνιστούσε, a priori, επαρκή εκτέλεση της αποφάσεως Chavane de Dalmassy, στον βαθμό που ο κανονισμός αυτός δεν αφορά τα εκκαθαριστικά σημειώματα των υπαλλήλων για τους μήνες Ιανουάριο 1992 έως και Ιούλιο 1994, και ότι έπρεπε συνεπώς να εξεταστεί σε ποιο βαθμό η απόφαση Chavane de Dalmassy επέβαλλε επίσης στην Επιτροπή να λάβει μέτρα αφορώντα την περίοδο από τον Ιανουάριο του 1992 μέχρι την 1η Ιουλίου του 1994, ημερομηνία κατά την οποία τέθηκε σε ισχύ ο κανονισμός 3161/94. Συναφώς, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι από την απόφαση Chavane de Dalmassy προκύπτει ότι, σύμφωνα με τα άρθρα 64 και 65 του ΚΥΚ, το Συμβούλιο οφείλει να καθορίσει, αφενός, διορθωτικό συντελεστή — ενδεχομένως προσωρινό — για τη Γερμανία βάσει του κόστους ζωής στο Βερολίνο και, αφετέρου, ειδικούς διορθωτικούς συντελεστές — ενδεχομένως επίσης προσωρινούς — για τους διαφόρους τόπους υπηρεσίας υπαλλήλων στη χώρα αυτή, στους οποίους διαπιστώνεται αισθητή αλλοίωση της αγοραστικής δυνάμεως σε σχέση με το κόστος ζωής στην πρωτεύουσα, το Βερολίνο. Το Πρωτοδικείο συνήγαγε από την αλληλεξάρτηση των δύο αυτών συναφών υποχρεώσεων που επιβάλλονται στο Συμβούλιο ότι οι αναιρεσείοντες δεν μπορούσαν να προβάλλουν την υπέρ αυτών εφαρμογή μιας από τις δύο υποχρεώσεις χωρίς να λαμβάνουν επίσης υπόψη, για τον καθορισμό της εκτάσεως των δικαιωμάτων τους, το περιεχόμενο της δεύτερης υποχρεώσεως. Το Πρωτοδικείο κατέληξε κατόπιν αυτού ότι το αίτημα των αναιρεσειόντων υπερέβαινε προδήλως τα δικαιώματα που τους παρέχει το άρθρο 176 της Συνθήκης.

8 Όσον αφορά το αίτημα των αναιρεσειόντων περί αποκαταστάσεως της άμεσης και της δευτερογενούς ζημίας που προκύπτει από την εκ μέρους του Πρωτοδικείου επικρινόμενη έλλειψη νομιμότητας, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι η λήψη αντισταθμιστικών μέτρων εξαρτάται από την προϋπόθεση ότι προέκυψε για τους αναιρεσείοντες κάποιο «μειονέκτημα». Το Πρωτοδικείο τόνισε όμως ότι στις αποδοχές των προσφευγόντων εφαρμόστηκε συνολικά, κατά την περίοδο μεταξύ Ιανουαρίου 1992 και 1ης Ιουλίου 1994, διορθωτικός συντελεστής ανώτερος από εκείνον που θα είχε εφαρμοστεί αν το Συμβούλιο είχε ήδη τροποποιήσει προηγουμένως την ισχύουσα κανονιστική ρύθμιση. Εφόσον για τους αναιρεσείοντες δεν προέκυψε κανένα μειονέκτημα, η Επιτροπή δεν ήταν κατά συνέπεια υποχρεωμένη να λάβει αντισταθμιστικά μέτρα. Όσον αφορά τον ισχυρισμό περί ηθικής βλάβης, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι το άρθρο 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας επιβάλλει να περιέχει το δικόγραφο της προσφυγής, με την οποία ζητείται η αποκατάσταση βλάβης προκληθείσας από κοινοτικό όργανο, τα στοιχεία βάσει των οποίων προσδιορίζεται, μεταξύ άλλων, η ζημία ή βλάβη την οποία ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι υπέστη, καθώς και ο χαρακτήρας και το περιεχόμενο της ζημίας αυτής, πράγμα το οποίο δεν έγινε εν προκειμένω. Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο έκρινε απαράδεκτο το εν λόγω αίτημα.

9 Στις σκέψεις 90 έως 105, το Πρωτοδικείο απέρριψε τον δεύτερο λόγο, που αφορούσε παράβαση των άρθρων 24, 64 και 65 του ΚΥΚ, κρίνοντας ότι οι υπάλληλοι δεν μπορούν να στηρίζονται στο καθήκον αρωγής των θεσμικών οργάνων για να προβάλλουν αξιώσεις για οφέλη που βρίσκονται σε αντίθεση προς το σκεπτικό ή το διατακτικό της δικαστικής αποφάσεως επί της οποίας στηρίζεται η προσφυγή τους. Όσον αφορά τον ισχυρισμό περί παραβάσεως εκ μέρους της Επιτροπής του καθήκοντος αρωγής, επειδή δεν υπέβαλε στον έλεγχο του κοινοτικού δικαστή τους κανονισμούς 3161/94 και 3834/91, το Πρωτοδικείο τόνισε ότι, δεδομένου ότι η Επιτροπή διαθέτει, υπό τον έλεγχο του κοινοτικού δικαστή, εξουσία εκτιμήσεως κατά την επιλογή των μέτρων και των μέσων που εφαρμόζει για την εκπλήρωση του καθήκοντος αυτού, ένας ιδιώτης δεν μπορεί να την υποχρεώσει να ασκήσει προσφυγή λόγω παραλείψεως, χωρίς να διακυβευθούν τα περιθώρια χειρισμών που ενέχει η εξουσία εκτιμήσεως της Επιτροπής.

Η αίτηση αναιρέσεως

10 Με την αίτηση αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες ζητούν από το Δικαστήριο, αφενός, να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και να ακυρώσει τη διοικητική απόφαση με την οποία απορρίφθηκε το αίτημά τους περί καταρτίσεως των εκκαθαριστικών σημειωμάτων των αποδοχών τους για τον Ιανουάριο του 1992 και, αφετέρου, να υποχρεώσει την Επιτροπή να καταβάλει σε καθέναν από αυτούς το ποσό των 50 000 BFR ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη του και να την καταδικάσει στο σύνολο των δικαστικών εξόδων, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων που αφορούν την ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία.

11 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη της αναιρέσεως ως αβάσιμης.

12 Προς στήριξη της αναιρέσεώς τους, οι αναιρεσείοντες προβάλλουν τρεις λόγους. Ο πρώτος αφορά την εκ μέρους του Πρωτοδικείου παράβαση του άρθρου 215, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 288, παράγραφος 2, ΕΚ), καθώς και του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου. Οι αναιρεσείοντες ισχυρίζονται, αφενός, ότι η απόφαση Chavane de Dalmassy εκδόθηκε καθ' ον χρόνο το Συμβούλιο μελετούσε πρόταση κανονισμού της Επιτροπής καθορίζουσα για την Καρλσρούη διορθωτικό συντελεστή ανώτερο από εκείνο που ίσχυε για τη Βόννη. Αναφέρουν ότι η νέα πρόταση κανονισμού, καθορίζουσα κατώτερο διορθωτικό συντελεστή για την Καρλσρούη, κατατέθηκε μετά την έκδοση της εν λόγω δικαστικής αποφάσεως. Κατ' αυτούς, το Πρωτοδικείο, το οποίο

δεν ήταν σε θέση να λάβει υπόψη το στοιχείο αυτό κατά την έκδοση της αποφάσεώς του στην υπόθεση Chavane de Dalmassy, θεώρησε εσφαλμένα ότι δεν τηρούνταν οι όροι που επιβάλλει το άρθρο 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

13 Οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν, αφετέρου, ότι το Πρωτοδικείο παρέβη το άρθρο 215, παράγραφος 2, της Συνθήκης, θεωρώντας ότι δεν είχαν προσδιορίσει επαρκώς τη ζημία τους. Ισχυρίζονται ότι η Συνθήκη, ο Κανονισμός Διαδικασίας και η νομολογία δεν επιβάλλουν να αποδεικνύεται η ύπαρξη μειονεκτήματος αποκλειστικά οικονομικής φύσεως, όπως αφήνει να εννοηθεί η απόφαση του Πρωτοδικείου. Οι αναιρεσείοντες φρονούν ότι το συμφέρον τους να λάβουν χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη τους αποδείχθηκε επαρκώς κατά νόμο στο πλαίσιο της διαδικασίας που κατέληξε στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

14 Ο δεύτερος λόγος στηρίζεται στην παράβαση του άρθρου 176 της Συνθήκης και της νομολογίας σχετικά με την εφαρμογή της διατάξεως αυτής, καθώς και στην πλάνη περί την ερμηνεία της αποφάσεως Chavane de Dalmassy στην οποία υπέπεσε το Πρωτοδικείο, κρίνοντας ότι η Επιτροπή δεν όφειλε να καταρτίσει νέα εκκαθαριστικά σημειώματα αποδοχών για τους αναιρεσείοντες με βάση τον διορθωτικό συντελεστή της χώρας όπου υπηρετούν, υπολογιζόμενο σε σχέση με το κόστος ζωής στην πρωτεύουσα, ελλείψει ειδικού διορθωτικού συντελεστή για τον τόπο υπηρεσίας των αναιρεσειόντων.

15 Ο τρίτος λόγος αφορά την παράβαση των άρθρων 63 έως 65α του ΚΥΚ. Οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι το Πρωτοδικείο θεώρησε εσφαλμένα ότι σε καμία περίπτωση δεν μπορούσαν να απαιτήσουν, ελλείψει ειδικού διορθωτικού συντελεστή για τον τόπο υπηρεσίας τους, την εφαρμογή του διορθωτικού συντελεστή για το Βερολίνο.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

16 Όσον αφορά τους λόγους που προβάλλονται προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, πρέπει να εξεταστεί καταρχάς ο τρίτος λόγος.

Επί του τρίτου λόγου

17 Οι αναιρεσείοντες ισχυρίζονται ότι, ελλείψει ειδικού διορθωτικού συντελεστή για τον τόπο υπηρεσίας, εν προκειμένω την Καρλσρούη, τα εκκαθαριστικά σημειώματα αποδοχών έπρεπε να καταρτιστούν με βάση τον διορθωτικό συντελεστή που ισχύει για την πρωτεύουσα. Κατ' αυτούς, εφόσον η Επιτροπή αποφάσισε, δυνάμει της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει, να μην ασκήσει προσφυγή κατά της παραλείψεως του Συμβουλίου, όφειλε να εφαρμόσει στις αποδοχές τους τον διορθωτικό συντελεστή που υπολογίζεται σε σχέση με το κόστος ζωής στο Βερολίνο.

18 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο σκοπός των διορθωτικών συντελεστών που επηρεάζουν τις αποδοχές των υπαλλήλων και προβλέπονται στα άρθρα 64 και 65 του ΚΥΚ είναι να διασφαλίζεται ότι όλοι οι υπάλληλοι έχουν ίση αγοραστική δύναμη, όποιος και αν είναι ο τόπος υπηρεσίας τους, σύμφωνα με την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως. Κατ' αυτήν, αν ικανοποιούνταν τα αιτήματα των αναιρεσειόντων, τούτο θα ισοδυναμούσε με αλλοίωση των αρχών της ίσης μεταχειρίσεως και της ίσης αγοραστικής δυνάμεως των υπαλλήλων που υπηρετούν στη Γερμανία, αρχών επί των οποίων βασίζεται η ίδια η έννοια του διορθωτικού συντελεστή.

19 Επιβάλλεται η διαπίστωση, στην οποία προβαίνει και η Επιτροπή, ότι από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι ο σκοπός των άρθρων 64 και 65 του ΚΥΚ είναι να διασφαλίζεται ότι όλοι οι υπάλληλοι, όποιος και αν είναι ο τόπος υπηρεσίας τους, έχουν ίση αγοραστική δύναμη σύμφωνα με την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 19ης Νοεμβρίου 1981, 194/80, Benassi κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 2815, σκέψη 5, και της 23ης Ιανουαρίου 1992, C-301/90, Επιτροπή κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1992, σ. I-221, σκέψη 22). Όπως τόνισε ο

γενικός εισαγγελέας στο σημείο 101 των προτάσεών του, δεν αμφισβητείται ότι, κατά την επίδικη περίοδο, το κόστος ζωής στην Καρλσρούη ήταν πολύ κατώτερο από εκείνο του Βερολίνου. Επομένως, η εφαρμογή στις αποδοχές των υπαλλήλων που είναι τοποθετημένοι στην Καρλσρούη ενός διαφορετικού συντελεστή, υπολογιζόμενου με βάση το κόστος ζωής στο Βερολίνο, θα ήταν αντίθετη προς τον σκοπό των εν λόγω άρθρων του ΚΥΚ.

20 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο δεν παρέβη τα άρθρα 63 έως 65α του ΚΥΚ, αποφασίζοντας ότι οι αναιρεσείοντες δεν μπορούσαν να απαιτήσουν την εφαρμογή επί των αποδοχών τους του διορθωτικού συντελεστή του Βερολίνου.

21 Πρέπει συνεπώς να απορριφθεί ο τρίτος λόγος που προβάλλουν οι αναιρεσείοντες.

22 Εν συνεχεία πρέπει να εξεταστεί ο δεύτερος λόγος.

Επί του δευτέρου λόγου

23 Το Πρωτοδικείο θεώρησε ότι η απόφαση Chavane de Dalmassy επέβαλλε στο Συμβούλιο δύο αδιαχώριστες υποχρεώσεις, ήτοι τη θέσπιση ειδικού διορθωτικού συντελεστή για το Βερολίνο και ενός άλλου για την Καρλσρούη. Οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι το Πρωτοδικείο παρέβη έτσι το άρθρο 176 της Συνθήκης, κρίνοντας ότι η Επιτροπή δεν όφειλε να καταρτίσει νέα εκκαθαριστικά σημειώματα αποδοχών εφαρμόζοντας τον διορθωτικό συντελεστή για τη χώρα υπηρεσίας των υπαλλήλων, υπολογιζόμενο σε σχέση με το κόστος ζωής στην πρωτεύουσα, ελλείψει ειδικού διορθωτικού συντελεστή στον τόπο υπηρεσίας. Οι αναιρεσείοντες φρονούν ότι το Πρωτοδικείο δεν μπορούσε, χωρίς να υπερβεί την εξουσία εκτιμήσεως που διαθέτει, να επιβάλει στο Συμβούλιο τη θέσπιση ειδικού κανονισμού για την Καρλσρούη, δεδομένου ότι το Συμβούλιο ήταν ελεύθερο να εκτιμήσει, με βάση τα στοιχεία που διέθετε, αν ήταν αναγκαίος ένας τέτοιος κανονισμός.

24 Οι αναιρεσείοντες προσθέτουν ότι εναπέκειτο στην Επιτροπή να λάβει τα μέτρα που συνεπαγόταν η εκτέλεση της αποφάσεως Chavane de Dalmassy. Στο πλαίσιο αυτό, θεωρούν ότι η Επιτροπή είχε τρεις δυνατότητες:

— είτε να ασκήσει προσφυγή κατά της παραλείψεως του Συμβουλίου να εκδώσει κανονισμό, ενώ πληρούνταν οι νόμιμες προϋποθέσεις,

— είτε να εφαρμόσει στους αναιρεσείοντες τον διορθωτικό συντελεστή που είχε θεσπιστεί για την πρωτεύουσα,

— είτε, στην περίπτωση που θεωρούσε ότι η απόφαση Chavane de Dalmassy παρουσίαζε ιδιαίτερες δυσχέρειες εκτελέσεως, να προχωρήσει σε διάλογο με τους αναιρεσείοντες, προκειμένου, αφενός, να τους εκθέσει τις εν λόγω δυσχέρειες και, αφετέρου, να επιδιώξει την εξεύρεση λύσεως κοινής αποδοχής.

25 Η Επιτροπή αντικρούει την άποψη των αναιρεσειόντων. Υποστηρίζει ότι η Καρλσρούη συνιστούσε αναμφισβήτητα έναν από τους τόπους στους οποίους υφίστατο σημαντική αλλοίωση της αγοραστικής δυνάμεως σε σχέση με την αγοραστική δύναμη της πρωτεύουσας. Λαμβανομένων υπόψη των δύο αδιαχώριστων υποχρεώσεων που αναγνωρίστηκαν από το Πρωτοδικείο, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι ο καθορισμός ειδικού διορθωτικού συντελεστή που να αντικατοπτρίζει το κόστος ζωής στην Καρλσρούη ήταν αναπόφευκτος για το Συμβούλιο, εφόσον είχε προβεί στον καθορισμό διορθωτικού συντελεστή για τη Γερμανία με βάση το βιοτικό επίπεδο στο Βερολίνο.

26 Πρέπει να τονιστεί ότι, σύμφωνα με τη συλλογιστική που αναπτύσσεται στη νομολογία του Δικαστηρίου, στο Συμβούλιο εναπόκειται, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 65, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, να διαπιστώνει αν υφίσταται σημαντική διαφορά στο κόστος ζωής μεταξύ των διαφόρων τόπων υπηρεσίας και, ενδεχομένως, να συνάγει τις αναγκαίες συνέπειες (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 6ης Οκτωβρίου 1982, 59/81, Επιτροπή κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1982, σ. 3329, σκέψη 32, και της 23ης Ιανουαρίου 1992, Επιτροπή κατά Συμβουλίου, όπ.π., σκέψη 24). Συναφώς,

επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Συμβούλιο δεν διαθέτει κανένα περιθώριο εκτιμήσεως όσον αφορά την ανάγκη θεσπίσεως ειδικού διορθωτικού συντελεστή για ορισμένο τόπο υπηρεσίας, αν, όπως εν προκειμένω, το κόστος ζωής είναι στον τόπο αυτό σημαντικά χαμηλότερο απ' ό,τι στην πρωτεύουσα.

27 Όσον αφορά την πρώτη από τις τρεις δυνατότητες τις οποίες, κατά τους αναιρεσείοντες, είχε η Επιτροπή για να εκτελέσει την απόφαση Chavane de Dalmassy, πρέπει να τονιστεί, πρώτον, ότι το Πρωτοδικείο έκρινε ορθώς, στις σκέψεις 99 έως 103 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι αναιρεσείοντες δεν μπορούσαν να υποχρεώσουν την Επιτροπή να ασκήσει προσφυγή κατά παραλείψεως, χωρίς να διακυβευθεί το περιθώριο χειρισμών που ενέχει η εξουσία εκτιμήσεως που διαθέτει η Επιτροπή βάσει του άρθρου 175 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 232 ΕΚ) (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 1989, 247/87, Star Fruit κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 291, σκέψεις 10 έως 14).

28 Όσον αφορά τη δεύτερη δυνατότητα, το Δικαστήριο διαπίστωσε ήδη, στη σκέψη 20 της παρούσας αποφάσεως, ότι η εφαρμογή στους αναιρεσείοντες του διορθωτικού συντελεστή που θεσπίστηκε για την πρωτεύουσα, ήτοι το Βερολίνο, ερχόταν σε αντίθεση με τον σκοπό των άρθρων 63 έως 65α του ΚΥΚ.

29 Όσον αφορά την τρίτη δυνατότητα που είχε η Επιτροπή, ήτοι να προχωρήσει σε διάλογο με τους αναιρεσείοντες σχετικά με την εκτέλεση της αποφάσεως Chavane de Dalmassy, πρέπει να τονιστεί ότι ορθώς το Πρωτοδικείο κατέληξε, στη σκέψη 74 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή δεν είχε τη δυνατότητα, ελλείψει θεσπίσεως κανονιστικής πράξεως από το Συμβούλιο, να εφαρμόσει στις αποδοχές των αναιρεσειόντων διορθωτικό συντελεστή διαφορετικό από εκείνο που επέβαλλε η ισχύουσα κανονιστική ρύθμιση. Όπως διαπίστωσε το Πρωτοδικείο, η αδυναμία αυτή συνιστούσε αναμφισβήτητα «ιδιαίτερη δυσχέρεια» για την εκτέλεση της αποφάσεως Chavane de Dalmassy και, σε μια τέτοια περίπτωση, εναπόκειται στο οικείο όργανο να λαμβάνει κάθε απόφαση που μπορεί να αντισταθμίσει δίκαια το μειονέκτημα που προέκυψε για τους ενδιαφερομένους από την ακυρωθείσα απόφαση (βλ. απόφαση της 9ης Αυγούστου 1994, C-412/92 P, Κοινοβούλιο κατά Meskens, Συλλογή 1994, σ. I-3757, σκέψη 28). Ορθώς συνεπώς το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 75, ότι, δεδομένου ότι δεν αμφισβητείται ότι επί των αποδοχών των αναιρεσειόντων εφαρμόστηκε συνολικά, για την περίοδο μεταξύ Ιανουαρίου 1992 και 1ης Ιουλίου 1994,

διορθωτικός συντελεστής ανώτερος από εκείνο που θα είχε εφαρμοστεί αν το Συμβούλιο είχε ήδη τροποποιήσει την ισχύουσα κανονιστική ρύθμιση, δεν αποδείχθηκε κανένα τέτοιο μειονέκτημα.

30 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο δεν παρέβη το άρθρο 176 της Συνθήκης, κρίνοντας ότι οι απαιτήσεις των αναιρεσειόντων υπερέβαιναν προδήλως τα δικαιώματα που τους παρέχει η διάταξη αυτή και, συνεπώς, πρέπει να απορριφθεί ο δεύτερος λόγος.

31 Τέλος, πρέπει να εξεταστεί ο πρώτος λόγος.

Επί του πρώτου λόγου

32 Οι αναιρεσείοντες ισχυρίζονται ότι η απόφαση Chavane de Dalmassy εκδόθηκε καθ' ον χρόνο το Συμβούλιο μελετούσε πρόταση κανονισμού της Επιτροπής, καθορίζουσα διορθωτικό συντελεστή για την Καρλσρούη, ανώτερο από εκείνο που ίσχυε για τη Βόννη. Διαπιστώνουν ότι η νέα πρόταση κανονισμού, που καθόριζε κατώτερο διορθωτικό συντελεστή για την Καρλσρούη, κατατέθηκε μετά την έκδοση της εν λόγω αποφάσεως. Οι αναιρεσείοντες φρονούν ότι το Πρωτοδικείο, εκδίδοντας την απόφασή του στην υπόθεση Chavane de Dalmassy, δεν ήταν σε θέση να λάβει υπόψη του το στοιχείο αυτό.

33 Οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν επίσης ότι το Πρωτοδικείο παρέβη το άρθρο 215, παράγραφος 2, της Συνθήκης, κρίνοντας ότι δεν είχαν επαρκώς προσδιορίσει τη ζημία τους. Ισχυρίζονται ότι η Συνθήκη, ο Κανονισμός Διαδικασίας και η νομολογία δεν επιβάλλουν να αποδεικνύεται η ύπαρξη μειονεκτήματος αποκλειστικά οικονο-

μικής φύσεως, όπως αφήνει να εννοηθεί η απόφαση του Πρωτοδικείου. Οι αναιρεσείοντες φρονούν ότι η Επιτροπή, μη καταρτίζοντας νέα εκκαθαριστικά σημειώματα αποδοχών για την περίοδο από τον Ιανουάριο 1992 μέχρι τον Ιούνιο του 1994, παρά την απόφαση Chavane de Dalmassy, διατήρησε την κατάσταση αβεβαιότητας στην οποία είχαν περιέλθει οι αναιρεσείοντες, οι οποίοι εξακολουθούσαν να μην κατανοούν τα συμβαίνοντα. Οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι υπολόγισαν την ηθική βλάβη τους ex aequo et bono, λαμβάνοντας υπόψη τα διαδοχικά πταίσματα της Επιτροπής, και ότι το συμφέρον τους να λάβουν χρηματική ικανοποίηση της ηθικής βλάβης τους αποδείχθηκε επαρκώς κατά νόμο στο πλαίσιο της διαδικασίας που κατέληξε στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

34 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο σκοπός που επεδίωξαν οι αναιρεσείοντες μετά την απόφαση Chavane de Dalmassy συνίστατο κατ' ουσίαν στην επέκταση απλώς της εφαρμογής και στην περίπτωσή τους, μετά τον Οκτώβριο του 1991, του διορθωτικού συντελεστή του Βερολίνου. Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, μολονότι το Πρωτοδικείο διαπίστωσε πράγματι, στη σκέψη 56 της ανωτέρω αποφάσεως, ότι το Συμβούλιο δεν μπορούσε να καθορίσει προσωρινό συντελεστή για τη Γερμανία βάσει του κόστους ζωής σε άλλη πόλη πλην της πρωτεύουσας, συμπλήρωσε την εκτίμησή του τονίζοντας στην ίδια σκέψη ότι, υπό τις συνθήκες αυτές, το Συμβούλιο θα έπρεπε να καθορίσει, αφενός, διορθωτικό συντελεστή — ενδεχομένως προσωρινό — για τη Γερμανία βάσει του κόστους ζωής στο Βερολίνο και, αφετέρου, ειδικούς διορθωτικούς συντελεστές — ενδεχομένως επίσης προσωρινούς — για τους διαφόρους τόπους υπηρεσίας των υπαλλήλων στη χώρα αυτή, στους οποίους είχε διαπιστωθεί αισθητή αλλοίωση της αγοραστικής δυνάμεως σε σχέση με το κόστος ζωής στην πρωτεύουσα.

35 Κατά την Επιτροπή, για τους αναιρεσείοντες, που υπηρετούν στην Καρλσρούη, ίσχυσε διορθωτικός συντελεστής ανώτερος από εκείνον που θα μπορούσαν να διεκδικήσουν αν το Συμβούλιο είχε δεχθεί τη διορθωτική πρόταση της Επιτροπής, βάσει των στατιστικών στοιχείων που είχαν συλλεγεί από τη Στατιστική Υπηρεσία των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Η Επιτροπή συμπεραίνει από αυτό ότι οι αναιρεσείοντες δεν μπορούν βασίμως να υποστηρίζουν ότι υπέστησαν οικονομική ζημία. Όσον αφορά την ηθική βλάβη, η Επιτροπή αναγνωρίζει ότι μπορεί να υπολογιστεί ex aequo et bono. Ωστόσο, θα πρέπει καταρχάς να υφίσταται βλάβη. Κατ' αυτήν, δεδομένου ότι οι αναιρεσείοντες δεν επέτυχαν να αποδείξουν τέτοια βλάβη, το Πρωτοδικείο ουδόλως πλανήθηκε περί το δίκαιο.

36 Καταρχάς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, για να εκτιμηθεί το συμφέρον των αναιρεσειόντων στην παρούσα υπόθεση, πρέπει να καθοριστεί αν η ζημία ή βλάβη που ισχυρίζονται ότι υπέστησαν υφίστατο κατά τον χρόνο ασκήσεως της προσφυγής τους, λαμβανομένης υπόψη της νομικής καταστάσεως που προέκυψε από τις τροποποιήσεις που υιοθετήθηκαν μετά την απόφαση Chavane de Dalmassy.

37 Όσον αφορά την υλική ζημία, πρέπει να τονιστεί ότι οι αναιρεσείοντες δεν αμφισβήτησαν τα αριθμητικά στοιχεία που προέβαλε η Επιτροπή, σύμφωνα με τα οποία, κατά την επίμαχη περίοδο, το κόστος ζωής στην Καρλσρούη ήταν συνολικά λιγότερο υψηλό απ' ό,τι στη Βόννη. Επομένως, λόγω της εφαρμογής στις αποδοχές τους του διορθωτικού συντελεστή που υπολογίστηκε με βάση το κόστος ζωής στη Βόννη, αντί να εφαρμοστεί κάποιος ειδικός συντελεστής για την Καρλσρούη, οι αναιρεσείοντες είχαν κάποιο μικρό οικονομικό όφελος. Από αυτό προκύπτει ότι οι αναιρεσείοντες δεν υπέστησαν υλική ζημία. Όσον αφορά την ηθική βλάβη, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι από τις σκέψεις 77 έως 81 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει σαφώς ότι το Πρωτοδικείο ουδέποτε αποφάνθηκε, είτε ρητώς είτε σιωπηρώς, ότι καταβολή αποζημιώσεως είναι δυνατή μόνο σε περίπτωση αποκλειστικά οικονομικού μειονεκτήματος. Το Πρωτοδικείο ανέφερε απλώς ότι, για να τηρηθούν οι απαιτήσεις του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας, το δικόγραφο της αγωγής με την οποία ζητείται η αποκατάσταση βλάβης προκληθείσας από κοινοτικό όργανο πρέπει να περιέχει τα στοιχεία βάσει των οποίων μπορεί να προσδιοριστεί, μεταξύ άλλων, ο χαρακτήρας και το μέγεθος της βλάβης. Δεδομένου ότι οι αναιρεσείοντες δεν προσκόμισαν τέτοια στοιχεία, ορθώς το Πρωτοδικείο έκρινε, εφόσον η αγωγή περί χρηματικής ικανοποιήσεως των αναιρεσειόντων δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις που επιβάλλει η εν λόγω διάταξη του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ότι ήταν απαράδεκτο το αίτημα περί χρηματικής ικανοποιήσεως που στηριζόταν σε υποτιθέμενη ηθική βλάβη.

38 Επομένως, πρέπει να απορριφθεί ο πρώτος λόγος που προβάλλουν οι αναιρεσείοντες.

39 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

40 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο έχει εφαρμογή στην αναιρετική δίκη δυνάμει του άρθρου 118, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δυνάμει του άρθρου 69, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα κράτη μέλη και τα όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα. Δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν ζήτησε την καταδίκη των αναιρεσειόντων στα έξοδα και επειδή οι αναιρεσείοντες ηττήθηκαν, έκαστος διάδικος πρέπει να φέρει τα έξοδά του.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως στο σύνολό της.**

2) **Οι Αποστολίδης κ.λπ., η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως θα φέρουν τα δικά τους δικαστικά έξοδα.**

Kapteyn Hirsch Murray

Ragnemalm Schintgen

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 5 Οκτωβρίου 1999.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του έκτου τμήματος

P. J. G. Kapteyn